

[Frode Jakobsen.]

danske folk, sådan at man har en vejledning om, hvor det danske folk står. Selvom øst kan lades ude af betragtning, er der spørgsmålet vest eller neutralitet tilbage. En sådan diskussion hører efter min mening oven i købet med til et demokrati, og et indlæg i en sådan diskussion var netop det omtalte opråb. Jeg vil sige, at jeg er tilfreds med, at jeg på den måde sammen med andre har været med til at sætte denne diskussion i gang. Man kan være enig eller uenig i det standpunkt, vi har taget, men man kan ikke være uenig i vor ret til at fremsætte vort standpunkt.

Det ærede medlem hr. Bomholt udtalte, at danske kredse havde antaget et norsk standpunkt på en sådan måde, at der faldt en skygge over Sverige. Dertil vil jeg sige: den norske regering og de fleste medlemmer af det norske storting har på et tidligt tidspunkt ikke lagt skjul på, at de principielt ønskede skandinavisk tilslutning til en Atlantunion, altså på samme linie som det omtalte opråbs forfattere. Har det ærede medlem ikke ved at stemple vor optræden som en ansvarløs tale udtalt sig på en sådan måde, at der for at bruge hans eget udtryk falder en skygge over Norge? For ikke at tale om den tåbelighed, som det efter den opfattelse må være, at lande som Holland og Belgien har indladt sig på forhandlinger om en Atlantunion uden på forhånd at kende resultatet.

Man kan spørge, hvorfor jeg har været betænkelig ved denne debat i dag, når jeg ikke var bange for på et tidligere tidspunkt at fremsætte min mening. Jeg skal ikke lægge skjul på min mening. For mig var det ideelle, at de tre nordiske lande stod sammen og sammen sluttede sig til Atlantunionen. Det standpunkt har jeg altså bekendt mig til, og det er også i dag for mig det ideelle. Men det, der er sket i mellemtiden, og som har gjort, at situationen er en anden, er, at det har vist sig, at der kan blive et stort flertal i de tre nordiske lande for et kompromis. Det er et kompromis, for det er hverken tilslutning til en Atlantblok eller nordisk neutralitet, fordi det forudsætter våbenleverancer og fuld forståelse hos de andre demokratiske lande. Enigheden om det kompromis er så stor, og kompromisset er i sig selv så antageligt, at jeg mener, vi allesammen i dag er bundet til at forsøge at få det kompromis ført ud i livet. Der kan efter min mening ikke tages en ny stilling, før man har overblik over, om dette kompromis kan blive virkelighed eller ikke.

Må jeg slutte med at slå fast, at når

der i nogle indlæg har været en tendens til at stemple den ene opfattelse som mere fredselskende, den anden som mere krigshysterisk, så kan intet være mere forkert. For enten man har den ene eller den anden opfattelse, er spørgsmålet for os allesammen: Hvordan sikrer vi bedst Danmarks frihed og fred? Hvis der er meningsforskelligheder, er det om, på hvilken måde vi opnår den største sikkerhed for Danmarks fred.

Per Federspiel: Når jeg har begæret ordet, er det ud fra de samme forudsætninger som det ærede medlem hr. Frode Jakobsen. Jeg finder som han denne debat både for tidlig og for sen. Den umiddelbare årsag var de bemærkninger, som socialdemokratiets ærede ordfører fremsatte mod slutningen af sin tale. Han omtalte en skrivelse, som 39 tidligere medlemmer af frihedsbevægelsen havde udsendt til den danske befolkning, og omtalte den ironisk som en frimodighed, idet man jo ikke kendte forudsætningerne for den politik, man gjorde sig til talsmand for. Hvis det ærede medlem hr. Bomholt med frimodighed mener, at man tager stilling uden at kende den høje regerings standpunkt, ja, så erkender jeg min frimodighed. Det var samme frimodighed, som under besættelsen nødte de samme mænd, der skrev under på denne skrivelse, til at trodse den daværende regerings virkelighedsfjerne politik, formulere vore egne mål og handle derefter. Målet i dag er lige så enkelt som dengang: et samarbejde mellem de demokratiske landes befolkninger for at sikre fredens beståen og bidrage til at forebygge en tredje og frygteligere verdenskrig. Om dette mål kan der ikke være uenighed i dette høje ting, ej heller kan der være uenighed om, at målet må være på bedste måde at betrygge Danmarks frihed og selvstændighed.

Det har nu vist sig, at De Forenede Nationers sikkerhedssystem ikke har været et tilstrækkelig effektivt middel til at opnå den sikkerhed for både store og små magter, som man havde tilsigtet. Derfor har man naturligt søgt andre veje til at opnå en sikkerhed mellem lande, der har fælles kultur, fælles samfundsopfattelse og fælles politiske idealer. Dette er baggrunden for tanken om en samling mellem de lande, der er grupperet omkring Nordatlanten, lande, blandt hvilke indbyrdes krig er utænkelig, som forfølger de samme politiske mål, og som lever under de samme samfundsformer. Intet tyder på, at nogen af disse magter nærer aggressive hensigter; intet tyder på, at de ikke med al deres styrke vil